

ת"פ 37393/11/19 - מדינת ישראל נגד אמנון כהן

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 37393-11-19 מדינת ישראל נ' כהן
בפני כבוד השופטת הבכירה שרון לארי-בבלי

בעניין: מדינת ישראל
ע"י תביעות ירושלים

המאשימה

נגד

אמנון כהן

ע"י ב"כ עו"ד מנחם שטאובר

הנאשם

הכרעת דין

1. הנאשם מואשם בכך שביום 14.6.18 בשעות הבוקר גנב את ארנקה של המתלוננת (להלן: דלית או גב' תבורי), שהכיל שני כרטיסי אשראי, כרטיס רב-קו טעון, כרטיס קופת חולים, רשיון נהיגה, שני כרטיסי "תו הזהב" שהכילו בין 1,000 ל-2,000 שקלים וכ-1,000 שקלים במזומן.
2. בהמשך אותו יום, כך על פי כתב האישום, ביצע הנאשם 5 עסקאות באמצעות כרטיס האשראי הגנוב, במפעל הפיס ירושלים, בסכום כולל של 6,640 שקלים.
3. נטען שבמעשיו האמורים הנאשם נשא ונטל דבר היכול להיגנב בלי הסכמת הבעל, במרמה ובלי תביעת זכות בתום לב, כשהוא מתכוון בשעת הנטילה לשלול את הדבר מבעליו שלילת קבע, בהתאם לסעיף 384 לחוק העונשין, תשל"ז-1977. עוד נטען שהנאשם השתמש בכרטיס חיוב בכוונה להונות, עבירה בהתאם לסעיף 17 רישא לחוק כרטיסי חיוב, תשמ"ו-1986.
4. בתשובתו לאישום מיום 9.6.2021 כפר הנאשם במיוחס לו. לדבריו, הוא אינו מכיר את הגב' תבורי ומעולם לא לקח ממנה דבר. עוד טען שמעולם לא ביצע את העסקאות המתוארות בכתב האישום. ב"כ הנאשם ויתר על זימונו של עד מספר 5, נציג חברת האשראי. בדיון ההוכחות שנערך ביום 16.1.2022, ויתר ב"כ הנאשם גם על עד מספר 4, היות והצדדים הסכימו שלא נערך לנאשם מסדר זיהוי.

פרשת התביעה

5. **המתלוננת, גב' דלית תבורי**, העידה שהלכה ממשרדה לקנות משהו בסופר הסמוך בשעת צהריים מוקדמת ושמה לב שהארנק שלה לא נמצא בתיק. היא חזרה למשרד וחיפשה את הארנק אך לא מצאה אותו. לכן, הלכה שוב לסופר, לשאול אם במקרה מצאו אותו שם, מאחר ובבוקר כבר ערכה שם קניות,

ונענתה בשלילה. לדברי דלית, היא חזרה למשרדה והתקשרה לחברות האשראי כדי לבטל את הכרטיסים, ובאחת החברות דיווחו לה שבוצעו כבר מספר עסקאות עם הכרטיס שלה בדוכני מפעל הפיס בירושלים. לאחר מכן, פנתה למשטרה, משום שלדבריה הבינה שכך חייבים לנהוג במקרה של אבדן כרטיס אשראי.

6. **מר דוד בריאך**, (להלן: בריאך) עובד בדוכן במפעל הפיס ברחוב אגריפס, העיד שיום אחד הגיע הנאשם לדוכן ורצה לקנות שני טפסי לוטו יקרים, בשווי של 1,620 ₪, ולשלם עבורם באמצעות כרטיס אשראי. לדברי בריאך, הוא שם לב שעל כרטיס האשראי רשום שם של אישה. בנסיבות אלה, אמר לנאשם שהוא לא יכול להעביר את הכרטיס והנאשם השיב שזה כרטיס האשראי של חברה שלו, והציג בפני בריאך את רשיון הנהיגה שלה. בריאך ביקש לראות גם תעודה מזהה שלו, והנאשם הציג בפניו את תעודת הזהות שלו. העד העיד שהוא הביט בתמונה שבתעודה וזיהה שמדובר בנאשם, ואף צילם את התעודות ואת הקבלה ע"ס 1,620 ש"ח (ת/1). לדבריו, הוא חשב שאם הנאשם מציג בפניו את התעודה שלו, הוא למעשה לא מרמה אותו, ולכן איפשר לו לרכוש את הכרטיסים באמצעות כרטיס האשראי של גב' תבורי. לאחר מספר חודשים הודיעה חברת האשראי לבריאך שמדובר בכרטיס אשראי גנוב, וגבתה ממנו את הסכום. בריאך הגיש תלונה במשטרה, שלאחריה נערך עימות בינו לבין הנאשם.

7. **רס"מ מני חדד** העיד על ניהול וחקירת הנאשם. הוגשו הודעות הנאשם ומזכרים שהעד ערך (ת/2, ת/3), חלף חקירה ראשית. בחקירתו הנגדית נשאל העד מדוע בירר את הפרטים מול חברת האשראי בלבד ולא מול המתלוננת או מול מפעל הפיס, והוא השיב שכך נהוג. עוד נשאל מדוע לא ננקטו פעולות לאיתור בעל דוכן הפיס השני, בו נערכו מרבית העסקאות, והוא השיב שהם התמקדו בבריאך משום שהוא זה שהגיש תלונה במשטרה. העד נשאל מדוע לא נבדקו מצלמות אבטחה מהרחוב של דוכן הפיס והוא השיב שהוא לא זוכר מדוע לא נבדקו, אולם ממילא מידע ממצלמות אבטחה נמחק תוך זמן קצר ולכן, עד שקיבלו את הפרטים מחברת האשראי, המצלמות כבר לא היו רלוונטיות. לשאלת הסנגור מדוע לא בוצע איכון לטלפון הנייד של הנאשם על מנת לבדוק אם אכן נכח באזור הדוכנים ביום הקניה, השיב שלקח להם זמן להשיג את הנאשם במספר שלו, ומעבר לכך - איכון לא מספק מיקום ספציפי אלא אזור רחב יותר, כך שזה לא היה עוזר. עוד נשאל מדוע לא בוצע מסדר זיהוי תמונות, או מסדר בכלל, כדי לוודא שבריאך מזהה את הנאשם ועל כך השיב שלא היה בכך צורך כי בריאך זיהה את הנאשם בעת הקניה באמצעות תעודת הזהות שלו. עוד ציין שבריאך והנאשם סיפרו לו בחקירה שלרוב הנאשם קונה כרטיסים במזומן. הקניה באמצעות כרטיס אשראי הייתה חריגה בעיני בריאך, ולכן נקט באמצעי זהירות בטרם ביצע את המכירה.

8. המאשימה הגישה תע"צ מטעם חברת האשראי (ת/4), ואת העימות בין דוד לנאשם - תמלול (ת/5), מזכר (ת/6), דיסק (ת/7).

פרשת ההגנה

9. **הנאשם** העיד להגנתו. הוא פתח וסיפר את גרסתו, לפיה לאחר שהוציא תעודת זהות ביומטרית במשרד הפנים, הוא זרק את תעודת הזהות הישנה לפח. כשנשאל למה לא אמר זאת בחקירתו השיב שנזכר בזה רק אחריה. הנאשם הכחיש שהוא מכיר את גב' תבורי, הכחיש שהיה באזור של המשרד שלה והכחיש שרכש כרטיסי לוטו או שהיה בדוכני מפעל הפיס הרלוונטיים. לדבריו, בעימות בינו ובין בריאך, האחרון לא זיהה אותו עד שהשוטר בקש שיעיין בצילומי תעודת הזהות שצילם (ת/1). בחקירתו הנגדית אמר שהוא ממלא כל יום כרטיס לוטו, ושפעמים רבות הוא עשה כן בדוכן של בריאך, אך לא כל יום. הוא נשאל אם ביום העימות הלך לדוכן שלו והשיב בשלילה, ושמאז התלונה הוא לא קונה אצלו. לאור תשובתו הושמעה לו ההקלטה

מיום העימות בה אמר שהוא הולך לדוכן של בריאך כל יום, וכך עשה גם ביום העימות. לאחר שמיעת ההקלטה, אמר שיכול להיות שהלך לשם ביום העימות. למרות כל זאת, שלל הנאשם את קביעת המאשימה לפיה הוא לקוח קבוע של בריאך ולכן לא הגיוני שאם אדם אחר היה מציג לבריאך את תעודת הזהות שלו, הוא לא היה מבחין בכך. כשנשאל שוב לגבי הקניה ביום העימות, שוב הכחיש שהיה אצל בריאך - או שקנה כרטיס לוטו בכלל - ביום זה, וחזר על גרסתו לפיה מדי פעם היה קונה אצלו אולם הוא לא זוכר מה היה ביום העימות.

סיכומי הצדדים

10. ב"כ המאשימה בסיכומיה התעכבה על הסתירות הרבות בעדות הנאשם ובחקירתו במשטרה, כל אחת ביחס לעצמה וגם זו בהשוואה לזו. בחקירתו במשטרה הנאשם טען ראשית שגנבו לו את תעודת הזהות (זאת, לאחר שהחוקר שאל אותו האם זה מה שקרה), לאחר מכן - אמר שנעלמה לו, ולבסוף אמר שאולי איבד אותה. בעדותו בבית המשפט מסר גרסה לפיה זרק את התעודה הישנה לפח מיד כאשר הוציא תעודת זהות ביומטריית. לדברי ב"כ המאשימה, הסבירות שאדם יקח מהפח את תעודת הזהות הישנה של הנאשם ויגיע לדוכן ממנו הנאשם קונה כרטיס פיס כמעט כל יום, ובו הבעלים יכול לזהות אותו באמצעותה שכן הוא לקוח קבוע, היא כמעט אפסית. עוד טענה ב"כ המאשימה, שבריאך היה עד מהימן ושבתור בעל עסק, הוא לא ירצה מוניטין של מי שטופל עלילות שווא על לקוחותיו.

11. ב"כ הנאשם טען שהרשעה בפלילים על סמך עדות יחידה דורשת זהירות מיוחדת. הוא התייחס להרשעות שווא, ולסכנה בהטיות כאשר מדובר בזיהוי על ידי עד יחיד. ב"כ הנאשם התייחס לגילו של בריאך, שאינו צעיר, וטען שמחקרים מראים שאנשים בגילאים מבוגרים יותר חשופים להטיות כאשר הם נחשפים למידע שגוי או לשאלות רומזות. לטענתו, יש להתייחס גם לכך שהעד נחקר רק ארבעה חודשים לאחר האירוע, ונכנס ישר לעימות בו כבר נקבע שהנאשם הוא מי שהעד התלונן עליו, מבלי שנערך תחילה מסדר זיהוי. עוד טען ב"כ הנאשם שהמאשימה לא הרימה את הנטל משום שלא הביאה ראיה הקושרת את הנאשם למעשה הגניבה, לא בדקה את האזור ולא עשתה לאיתור מצלמות. גם בנוגע לעבירה של שימוש בכרטיס חיוב, לטעמו מחדלי החקירה רבים מאד ויש בהם כדי להביא לזיכוי הנאשם.

דין והכרעה

שימוש בכרטיס אשראי במטרה להונות

12. "כאשר בית משפט מרשיע בפלילים על סמך עדות יחידה, בנסיבות שאינן מחריגות סעיף 54א' לפקודת הראיות [נוסח חדש] תשל"א-1971, אין נדרש חיזוק חיצוני ודי בקביעת בית המשפט לפיה נתן אמן מלא בנכונות העדות שהעדיף, על סמך התרשמותו ממהימנות העדים והעדויות (כדברי השופט לנדוי, בע"א 231/72 עזבון המנוח שמעון אלמליח נ' ישראל זוטא פ"ד כז(1), 679, 680). (רע"פ 7395/10 שרון אלפנדרי נ' מדינת ישראל (נבו 14.10.2010)).

13. בהתאם לכך, מצאתי להרשיע את הנאשם במיוחס לו, וזאת על בסיס עדותו של בריאך, שהייתה מהימנה, קוהרנטית, מדויקת וחדה, ואני מקבלת אותה במלואה. ב"כ הנאשם טען בפניי שעקב גילו המבוגר של העד, ולאור העובדה שבכל יום הוא מוכר כרטיסים ל-200-300 אנשים, אין לייחס משקל לעדותו. איני שותפה לתחושות אלה. בריאך העיד בפניי באופן חד וברור ולא ראיתי שלגילו יש השפעה על מידת זכירתו

את האירועים. ההיפך הוא הנכון. בריאך העיד בצורה מסודרת ותיאר את השתלשלות האירועים באופן רהוט ומאורגן. אוסיף על כך, וזה העיקר, שגם בעת ארוע המכירה הוכיח בריאך את חדותו. בריאך הבחין בכך שכרטיס האשראי עמו בקש הנאשם לשלם נושא שם של אישה ולא של גבר, והדבר הביא אותו לדרוש תעודות מזהות ואף לצלם אותן. אני מקבלת לחלוטין את דבריו של בריאך (שהוכיח - כאמור - את חושי החדים), לפיהם השווה בין הצילום ע"ג תעודת הזהות לפניו של הנאשם והתרשם שמדובר באותו אדם. זאת, אף אם היה מדובר באדם זר. קל וחומר כאשר מדובר באדם המוכר לו מקניות קודמות ותכופות בדוכן.

14. לעומת זאת, וכפי שפירטה בפניי ב"כ המאשימה בסיכומיה, עדותו של הנאשם בפניי הייתה רוויית סתירות והתחמקויות. הנאשם ניסה להרחיק עצמו הן מן השימוש בכרטיס האשראי של הגב' תבורי והן מן השימוש בתעודת הזהות שלו עצמו. גרסתו לגבי היעלמות תעודת הזהות שלו השתנתה פעמים רבות, הן בחקירתו במשטרה והן בעדותו בפניי. למעשה, הגרסה לפיה השליך את תעודת הזהות הישנה לפח של משרד הפנים, מבלי שגזר אותה תחילה, מיד כאשר הזמין תעודה ביומטרית היא גרסה כבושה שאיננה מתיישבת עם ההגיון. כך גם הסתירות בגרסתו לגבי תדירות הקניה שלו בדוכנו של בריאך, ולגבי השאלה אם קנה ממנו ביום העימות. התרשמתי שהאמת איננה נר לרגליו של הנאשם ואני דוחה את שלל גרסאותיו.

15. מעבר לנדרש יצוין שגם אילו הייתי מקבלת את עדותו כאמינה - מה שאין בידי לעשות - גרסתו אינה הגיונית ואינה מתיישבת עם השכל הישר. צירוף המקרים האדיר שנדרש כדי שאותו אדם שגנב את ארנקה של המתלוננת, יגנוב גם את תעודת הזהות של הנאשם מפח הזבל, וישתמש בשניהם גם יחד כדי לרכוש כרטיס לוטו - וכל זאת בדוכן שבעליו מכיר את הנאשם! - לא יעלה על הדעת.

16. בתי המשפט בישראל נדרשו לא אחת לצורך בהכרעה בין גרסאות סותרות, וקבעו כי ההכרעה תיעשה באמצעות מבחן ההגיון והשכל הישר - הן בנוגע לגרסת המאשימה, והן בנוגע לגרסה שמוסר הנאשם במטרה לבסס ספק סביר: "בטרם אבחן את סוגיית נסיבות הדקירה, יוער, כי על מנת לבסס הרשעה פלילית, על בית המשפט להשתכנע כי "הספק הסביר" שהעלה הנאשם ביחס לגרסת התביעה, הינו ספק ממשי ומוחשי, להבדיל מספק הנשען על אפשרות דמיונית או השערות בעלמא". לצורך הרשעה פלילית, על התשתית הראייתית לבסס, איפוא, את אמיתות העובדות כדי וודאות הגיונית וערכית סבירה. וודאות זו צריכה לשכנע בצדקת ההרשעה ובמוסריותה. היא צריכה לענות על מבחן ההגיון, נסיון החיים, השכל הישר וערכי החברה. ספק ממשי ומוחשי, להבדיל מספק הנשען על אפשרות דמיונית, השערות, או מניפולציה מחשבתית, יצדיק הימנעות מהרשעה (ע"פ 1003/92 **רסלאן נ' מדינת ישראל**, תק-על 97(1) 420; ע"פ 261/83 **לוי נ' מדינת ישראל**, פד"י לח(1) 570). (ת"פ (מחוזי ירושלים) 2086/06 **מדינת ישראל נ' שי מימון** (נבו 06.03.2007)).

17. בענייננו, כאמור, גרסת הנאשם אינה הגיונית ואינה סבירה. על כן, גם משום כך אני דוחה את גרסתו ומקבלת את גרסתו של מר בריאך, ומרשיעה את הנאשם בעבירת שימוש בכרטיס חיוב בכוונה להונות.

גניבה

18. לא הוכח כיצד הגיע הארנק לידיו של הנאשם. עם זאת, גם אם אקבע לטובתו של הנאשם שהוא מצא אותו ולא גנב אותו מהתיק של המתלוננת, היה עליו להחזירו לבעליו או להביאו לתחנת המשטרה, שכן מדובר בדבר שקל לאתר את בעליו, וכמובן שהיה אסור לו לעשות שימוש בתעודות או בכרטיס האשראי שמצא.

19. סעיף 383(ג)(1)(ד) מלמדנו שגניבה לא חייבת להתבצע במעשה:

(ג) לענין גניבה -

(1) "נטילה" - לרבות השגת החזקה -

[...]

(ד) במציאה, אם בזמן המציאה מניח המוצא שאפשר באמצעים סבירים לגלות את הבעל;

כדי שתגבש עבירה של גניבה על ידי מציאה, יש צורך "... ביסוד נפשי של כוונה לשלול בעלות בחפץ שנמצא מידי הבעלים וכוונה זו מתגבשת כאשר ניתן באורח סביר למצוא את הבעלים ולא נעשית כל פעולה בידי המוצא לתור אחר הבעלים או שאין הוא ממציא את החפץ שמצא לידי המשטרה." (ת"פ (מחוזי ת"א) 243-07-12 מדינת ישראל נ' הרצל ישראלי (נבו 12.12.2012)).

כאשר, כבעניינו, מצוי בידי הנאשם ארנק ובו פרטים של הבעלים המופיעים בתעודות הזהות, ברשיון הנהיגה ועל גבי כרטיסי האשראי- ודאי שניתן לאתר את הבעלים בנקל. משקבעתי שהנאשם עשה שימוש בכרטיסי האשראי של המתלוננת וברשיון הנהיגה שלה, ולפיכך נמצאו ברשותו שלא ברשות, הרי שלא ניתן אלא לקבוע שלכל הפחות ביצע הנאשם עבירה של גניבה על ידי מציאה.

20. לחלופין, היות וקבעתי שהארנק או התעודות הגיעו לידי של הנאשם והוא השתמש בהם ולא החזיר אותם, ומאחר והעסקאות שבוצעו בכרטיס על ידי הנאשם נעשו עוד לפני שהמתלוננת שמה לב שהארנק שלה נעלם - זאת, כאשר הייתה בסופר בבוקר ושבה אליו לאחר שעות ספורות - מתקיימת חזקה תכופה מבחינת מועד הגניבה.

21. "החזקה התכופה היא חזקה עובדתית המבוססת על ניסיון החיים. על-פיה, אדם שנמצאים ברשותו טובין גנובים זמן קצר לאחר שנגנבו (היינו, בתכוף לאחר הגניבה) יוחזק כמי שגנב אותם או למצער קיבל אותם לרשותו בידעו שהם גנובים. זוהי חזקה הניתנת לסתירה, ונבחנת בהתאם למכלול נסיבות העניין. הנאשם יכול להפריכה על-ידי הצעת הסברים חלופיים להימצאותם של הטובין הגנובים בידיו [...] יתרה מכך, גם מקום בו קמה החזקה התכופה, והנאשם לא הצליח לסתור אותה, אין הדבר מחייב את בית המשפט להרשיע את הנאשם, והוא יעשה כן רק כאשר השתכנע כי הוסר כל ספק סביר בנוגע לכך שהנאשם אכן ביצע את העבירה שיוחסה לו" (ע"פ 8584/13 שטארה נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] (30.6.2014)).

22. בעניינו, אין ספק שמתקיימת החזקה התכופה. המתלוננת הלכה לקניות בבוקרו של יום, ולאחר מספר שעות רצתה לשוב לסופר, אך לא מצאה את הארנק. כאשר התקשרה לחברות האשראי כדי לבטל את הכרטיסים, נאמר לה שכבר נעשו בהם עסקאות. היות וקבעתי לעיל את אשמו של הנאשם בנוגע לשימוש בכרטיסי האשראי, והיות ובעדותו של מר בריאך נאמר שהנאשם החזיק גם ברשיון הנהיגה של המתלוננת, מתקיימת חזקה תכופה לחובתו של הנאשם הקובעת שהוא מי שגנב את הארנק, על תכולתו ובין היתר כרטיסי האשראי ורשיון הנהיגה. הנאשם לא סתר את החזקה ולא נתן הסבר סביר להימצאות הכרטיסים אצלו ולשימוש שעשה בהם.

23. על כן, אני קובעת את אשמו של הנאשם גם בעבירת הגניבה.

מחדלי חקירה

24. ב"כ הנאשם טען למספר מחדלי חקירה: העובדה שלא בוצע איכון למכשיר הטלפון הנייד של הנאשם, העובדה שלא חיפשו מצלמות אבטחה, העובדה שלא נערך מסדר זיהוי, והעובדה שהעיוות נערך רק בחלוף מספר חודשים מיום הארוע.

25. טענות בדבר מחדלי חקירה מועלות השכם וערב, ואולם ההלכה בעניין ברורה ולפיה אין בעצם קיומם של מחדלי חקירה כדי להביא לזיכוי של נאשם, ויש לבחון האם המחדלים עולים כדי פגיעה בהגנתו ובזכותו של הנאשם להליך הוגן.

26. "בהינתן תשתית ראייתית מספקת להוכחת אשמתו של נאשם, הרי שאין בקיומם של מחדלי חקירה, כשלעצמם, כדי להביא לזיכוי של הנאשם. בחינת טענות הנוגעות למחדלי חקירה תעשה בשני שלבים: תחילה יש לבחון האם מדובר כלל במחדל חקירה. רק אם המענה לשאלה הראשונה הוא בחיוב, יש לבחון את השאלה, האם בשל מחדלי החקירה הנטענים, נפגעה יכולתו של הנאשם להתמודד כראוי עם חומר הראיות אשר עמד נגדו, עד כי קיים חשש ממשי כי הגנתו קופחה, כמו גם זכותו להליך הוגן. בחינה זו נעשית, תוך שקלול המחדלים הנטענים אל מול התשתית הראייתית שהונחה בפני הערכאה הדיונית [...] " (ע"פ 5633/12 ניימן נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 10.07.13)).

27. ומן הכלל אל הפרט; סבורני כי במקרה דנן אין נפקות ממשית לטענה בדבר המחדל החקירתי שבאי תפיסת מצלמות האבטחה. אמת, ייתכן כי מקום בו היה מארג ראיות התביעה דל יותר, הרי שאז מחדל החקירה בדבר אי תפיסת המצלמות היה עלול לקפח את הגנתו של הנאשם, ואולם במקרה דנן הנאשם עצמו טען שהוא פוקד את דוכנו של בריאך לעתים תכופות, ועל כן לא מצאתי כי מצלמות אבטחה יכולות היו לסייע להגנתו. עוד אציין, כי ממילא במסגרת חקירת המשטרה אין חובה כי זו תאתר את הראיות המקסימליות להוכחת אשמה, כי אם את הראיות המספקות (ע"פ 804/95 גרינברג נ' מדינת ישראל, פ"ד מט(4), 200 עמ' 208-209).

28. כך גם לעניין איכון מכשיר הטלפון של הנאשם. משציין הנאשם בעדותו שהוא פוקד את דוכנו של בריאך תכופות, הרי שאיכון הטלפון הנייד שלו במקום לא היה מעלה ולא היה מוריד.

29. באשר לעיכוב בביצוע העיוות, מצאתי לקבל את טענת החוקר לפיה לקח זמן עד שהגיעה תלונה ממפעל הפיס ועד שהגיעה תלונתו של בריאך באופן שניתן היה להגיע אל הנאשם.

30. גם מסדר זיהוי אינו נחוץ כאשר הן הנאשם והן בריאך מכירים זה את זה והנאשם הינו לקוח קבוע של בריאך.

31. נוכח כל האמור לעיל אני קובעת שהמאשימה עמדה בנטל המוטל עליה במשפט הפלילי והוכיחה מעל לכל ספק סביר את אשמו של הנאשם. בהתאם לכך, אני מרשיעה את הנאשם בנשיאה ונטילה של דבר היכול להיגנב בלי הסכמת הבעל, במרמה ובלי תביעת זכות בתום לב, כשהוא מתכוון בשעת הנטילה לשלול את הדבר מבעלו שלילת קבע, בהתאם לסעיף 384 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 ובשימוש בכרטיס חיוב בכוונה להונות, עבירה בהתאם לסעיף 17 רישא לחוק כרטיסי חיוב, תשמ"ו-1986.

ניתנה היום, י"ב אדר א' תשפ"ב, 13 פברואר 2022, במעמד הצדדים